

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci žalobců **a) V. K.**, ukrajinské státní příslušnice, **b) L. K.**, obou bytem v H., S. 86/2, proti žalované **Policii České republiky, ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem v Praze 3, Olšanská 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního úřadu ze dne 29.7.2009, č.j. CPR-4659-1/ČJ-2009-9CPR-C218,

t a k t o :

I. Žaloba žalobce L. K. proti rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie, ze dne 29.7.2009, č.j. CPR-4659-1/ČJ-2009-9CPR-C218, s e o d m í t á .

II. Žaloba žalobkyně V. K. proti rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie, ze dne 29.7.2009, č.j. CPR-4659-1/ČJ-2009-9CPR-C218, s e z a m í t á .

III. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci se žalobou, doručenou k Městskému soudu v Praze dne 20.8.2009, domáhali přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného správního úřadu ze dne 29.7.2009, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně V. K. proti rozhodnutí Inspektorátu cizinecké policie v Praze ze dne 24.2.2009, kterým byla zamítnuta žádost žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky.

Žalobkyně v podané žalobě namítla, že žalovaný správní úřad porušil ustanovení § 87b zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu), když neudělil žalobkyni přechodný pobyt, přestože předložila veškeré zákonem požadované náležitosti.

pokračování

Žalovaný tvrdí, že existuje důvodné nebezpečí, že by žalobkyně mohla narušit veřejný pořádek. Podle názoru žalobkyně zde toto důvodné nebezpečí není. Odkázala na Směrnici Evropského parlamentu a Rady č. 2004/38/ES a na její článek 27 bod 2, podle něhož dřívější odsouzení nemůže být důvodem samo o sobě pro přijetí opatření v zájmu zachování veřejného pořádku. Žalobkyně poukázala na to, že možné ohrožení veřejného pořádku již netrvá, nic v jejím současném chování nenasvědčuje tomu, že by jakýmkoli způsobem mohla ohrozit či narušit veřejný pořádek či obecné zájmy společnosti. V České republice je žalobkyně již plně integrovaná, pracuje zde a žije spořádaným životem v manželství s občanem České republiky. Osobní chování žalobkyně v současné době nijak reálně neohrožuje veřejný pořádek ani jiné zájmy společnosti. Žalobkyně poukázala na výklad pojmu „narušení veřejného pořádku“, jak jej učinil v rozsudku ze dne 17.10.2007, č.j. 2 As 63/2006 - 63 Nejvyšší správní soud a dospěla k závěru, že smyslem správního uvážení je jeho objektivizované uplatňování a proto správní uvážení nemůže znamenat libovůli správních úřadů a vést k jejich objektivně nepodloženým závěrům. Lakonické znění skutkového stavu podle názoru žalobkyně není řádným odůvodněním závěru, že by mohla závažným způsobem porušit veřejný pořádek.

Žalobkyně dále poukázala na to, že hodnocení zásahu do rodinného života je založeno na pouhých odkazech na právní předpisy a na generálním odkazu na protiprávní jednání žalobkyně v minulosti, které není dostatečné. Předmětným rozhodnutím je zasaženo do práva žalobkyně na rodinný život způsobem neslučitelným s článkem 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. V daném případě není zásah do rodinného života v demokratické společnosti nezbytný v zájmu národní či veřejné bezpečnosti. Dřívější porušení zákona o pobytu žalobkyně samo ani svým charakterem (pobyt na území bez víza a dokladů) nezavdává příčinu k obavám o národní či veřejnou bezpečnost. Uvedené žalobou napadené rozhodnutí zasahuje do rodinného života občana Evropské unie, který se žádného ohrožení veřejného pořádku nedopustil a rodinný život manželů nepochybně vzhledem ke zdravotnímu stavu žalobce L. K. nelze realizovat na Ukrajině. Žalovaný správní úřad dostatečně neodůvodnil své rozhodnutí takto nepřiměřeným způsobem zasáhnout do rodinného života manželů a proto jsou zde důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí soudem.

Z obsahu vyjádření žalovaného správního úřadu k podané žalobě ze dne 4.12.2009 vyplývá, že žalovaný správní úřad se skutečnostmi, uvedenými v žalobě, již zabýval v rámci uvedeného odvolacího řízení a k věci se tak již vyjádřil napadeným rozhodnutím, v němž jsou uvedena konkrétní tvrzení. Důvodem zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu žalobkyně je skutečnost, že je tu důvodné nebezpečí, že by žadatelka mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Spisovým materiálem bylo prokázáno, že dne 23.10.2008 byla přijata do řízení žádost žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky, kdy v tiskopisu žádosti jako účel pobytu žalobkyně vyznačila následování člena rodiny – sloučení. K žádosti připojila opis oddacího listu, z něhož vyplývá, že uzavřela dne 23.10.2008 manželství s panem L. K., českým státním občanem.

Žalovaný správní úřad poukázal na skutečnost, že jednání a chování cizinky v průběhu jejího pobytu na území České republiky jsou popsána v napadeném rozhodnutí a proto na ně odkázal, když shledal narušením veřejného pořádku závažným způsobem toto popsané chování a žádost žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu zamítl podle ustanovení § 87e odst.1 zákona o pobytu s odkazem na ustanovení § 87d odst.1 písm. c) tohoto zákona. Správní úřad shledal důvodné nebezpečí, že by žadatelka mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek.

pokračování

Žalovaný správní úřad poukázal na to, že na území České republiky žalobkyně pobývala neoprávněně ode dne 18.9.2004 do dne 22.6.2006, třebaže jí bylo známo, že jí bylo uloženo na její tehdejší příjmení T. rozhodnutím Oblastního ředitelství Inspektorátu cizinecké policie v Hradci Králové správní vyhoštění s dobou platnosti na dva roky. Žalobkyně se přesto do České republiky vrátila dne 18.9.2004 na základě turistického víza na dívčí příjmení P., svým jednáním tedy mařila výkon úředního rozhodnutí o správním vyhoštění a proto byla dne 16.7.2008 samosoudkyní Obvodního soudu pro Prahu 3 odsouzena podle ustanovení § 171 odst.1 trestního zákona k trestu odnětí svobody v trvání tří měsíců s podmíněčným odkladem na zkušební dobu osmnácti měsíců. Celkové jednání cizinky od doby jejího neoprávněného pobytu na území až do doby podání žádosti o povolení k pobytu způsobuje, že nebezpečení narušení veřejného pořádku do budoucna je dáno. Osobní chování žalobkyně představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení zájmu společnosti, především zájmu veřejného, neboť ve veřejném zájmu není, aby na tomto území pobývali cizinci, kteří se opakovaně dopouštějí porušování platných právních norem tohoto státu.

K námitce, že správní úřad se nezabýval přiměřeností dopadu předmětného rozhodnutí do soukromého nebo rodinného života, žalovaný konstatoval, že v případě žalobkyně byl tento zásah zapříčiněn protiprávním jednáním, které je také důvodem pro vydání rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky. Žádné právo, uvedené v Listině základních práv a svobod, nezakládá nárok cizince na pobyt na území České republiky. Stejně tak neexistuje ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území České republiky, když je věcí suverénního státu, za jakých podmínek připustí pobyt cizího státního příslušníka s ohledem na vlastní zájmy na svém území. Povolení k přechodnému pobytu není jediným druhem pobytu, na základě kterého se lze v České republice zdržovat, proto nebylo správním úřadem shledáno porušení žádného článku Úmluvy o rodinných právech.

Správní úřady obou stupňů řádně odůvodnily výrok svých rozhodnutí, skutečný stav věci byl zjištěn tak, že o něm nejsou důvodné pochybnosti a v napadeném rozhodnutí jsou konkrétně popsány veškeré relevantní skutečnosti, obsažené ve spisovém materiálu žadatelky a úvahy, kterými se správní úřad řídil při hodnocení podkladů.

Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním úřadem byly zjištěny následující pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Dne 23.10.2008 byla Inspektorátu cizinecké policie Praha doručena žádost žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky. Z obsahu této žádosti vyplývá, že žalobkyně jako účel pobytu vyznačila „následování člena rodiny – sloučení“, když zároveň předložila opis oddacího listu, z něhož vyplývá, že žalobkyně uzavřela dne 23.10.2008 manželství s občanem České republiky a Evropské unie panem L. K., narozeným dne X.

Soustředěným spisovým materiálem bylo dále prokázáno, že dne 24.2.2009 bylo Inspektorátem cizinecké policie v Praze vydáno rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu podle ustanovení § 87e odst.1 zákona o pobytu s odkazem na ustanovení § 87d odst.1 písm.c) téhož zákona, neboť správní úřad shledal důvodným nebezpečí, že by žadatelka mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek.

Proti uvedenému rozhodnutí podali oba žalobci dne 18.3.2009 včasné odvolání, obsahově totožné s podanou žalobou, kdy odvolatelka V. K. poukazuje na to, že se napadené rozhodnutí žádným způsobem nevěnuje přiměřenosti a zvážení zásahu do práv účastníků

pokračování

řízení na rodinný život, plošně zaštiťuje ochranu veřejného pořádku a k zásahu do práva na rodinný život uvádí, že si ho žalobkyně způsobila sama. Žalobkyně stejně jako v podané žalobě v odvolání poukazovala na to, že v daném případě není zásah do rodinného života v demokratické společnosti nezbytný v zájmu národní či veřejné bezpečnosti, když její minulé porušení zákona o pobytu cizinců samo ani svým charakterem nezavdala příčinu k obavám o národní či veřejnou bezpečnost.

O podaném odvolání rozhodl žalovaný odvolací správní úřad žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 29.7.2009, jímž odvolání žalobkyně zamítl a původní rozhodnutí Oblastního ředitelství služby cizinecké policie, Inspektorátu cizinecké policie Praha, ze dne 24.2.2009, potvrdil s odůvodněním, že konkrétně popsané protiprávní jednání žalobkyně představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení zájmu společnosti a to především zájmu veřejného, neboť ve veřejném zájmu není, aby na území státu pobývali cizinci, kteří se opakovaně dopouštějí porušování platně právních norem tohoto státu. K případnému zásahu rozhodnutí do soukromého či rodinného života žalobkyně či jejího manžela žalovaný odvolací správní úřad uvedl, že tento zásah byl zapříčiněn protiprávním jednáním, které je rovněž důvodem pro vydání rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky. Správní úřad odvolací dospěl k závěru, že byly dány dostatečné důvody pro zamítnutí žádosti paní K. o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky podle ustanovení § 87b odst.1 zákona o pobytu.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.). Vzhledem k tomu, že žádný z účastníků nepožádal výslovně o nařízení ústního jednání, vyjádřili tím žalobce i žalovaný správní úřad souhlas se zamýšleným postupem soudu rozhodnout ve věci samé bez nařízení ústního jednání. Z toho důvodu Městský soud v Praze postupoval podle ustanovení § 51 odst.1 s.ř.s. a o podané žalobě rozhodl, aniž ústní jednání nařizoval. Věc soud posoudil takto:

Žalobou napadeným rozhodnutím bylo správními úřady obou stupňů pravomocně zamítnuta žádost žalobkyně V. K. o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky.

V první řadě se soud zabýval otázkou, zda jsou oba žalobci osobami oprávněnými k podání žaloby. Podle ustanovení § 65 odst.1 s.ř.s. se může žalobou domáhat zrušení rozhodnutí ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím správním řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti. Žalobce L. K. byl účastníkem správního řízení, avšak nebylo o jeho právech a povinnostech ve správním řízení rozhodováno. Tomuto žalobci nepřísluší ani žalobní legitimace podle odstavce 2 téhož ustanovení, neboť v jeho případě nedošlo postupem správního orgánu ke zkrácení práv L. K. takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí.

Z výše uvedeného vyplývá závěr, že žalobce L. K. podal žalobu jako osoba k tomu zjevně neoprávněná a proto soud žalobu v tomto rozsahu odmítl podle ustanovení § 46 odst.1 písm.c/ s.ř.s.

pokračování

Žalobní námitky, vznesené podanou žalobou, tak soud posoudil na základě žaloby první žalobkyně V. K.

Podle ustanovení § 87b zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých dalších zákonů, ve znění účinném do 31.12.2008 (dále jen zákon o pobytu), rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než tři měsíce společně s občanem Evropské unie, je povinen požádat policii o povolení k přechodnému pobytu. Žádost je povinen podat ve lhůtě do tří měsíců ode dne vstupu na území. K žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu je rodinný příslušník povinen předložit náležitosti podle ustanovení § 87a odst.2, s výjimkou náležitosti podle ustanovení § 87a odst.2 písm. b), doklad potvrzující, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, a jde-li o cizince podle ustanovení § 15a odst.1 písm.d), také doklad potvrzující, že je nezaopatřenou osobou. Policie vydá rodinnému příslušníkovi povolení k přechodnému pobytu formou průkazu o pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie.

Podle ustanovení § 87e odstavce 1 zákona o pobytu se na zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu důvody podle ustanovení § 87d odst.1 vztahují obdobně. Podle ustanovení § 87d odstavce 1 písmeno c/ zákona o pobytu Policie žádost zamítne, jestliže je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.

Městský soud v Praze neshledal důvodnou žalobní námitku, v níž žalobkyně poukazuje na to, že z napadaného rozhodnutí nelze dovodit naplnění definice pojmu „závažné narušení veřejného pořádku“. K tomu žalobkyně dále argumentuje článkem 27 bod 2 Směrnice č. 2004/38/ES. Městský soud však dospěl ke zcela opačným závěrům, než jaké v podané žalobě uvádí žalobkyně. Žalobou napadené správní rozhodnutí obsahuje jak výklad obsahu pojmu „veřejného pořádku“, tak i výklad toho, jaké konkrétní jednání žalobkyně pod pojem „narušení veřejného pořádku“ podřazuje, jakož i zdůvodnění, proč tak činí.

Definici pojmu „narušení veřejného pořádku“, obsaženého v zákoně o pobytu cizinců vymezil Nejvyšší správní soud (například v rozsudku ze dne 19.1.2010, č.j.: 1 As 96/2009 – 85) tak, že je třeba „zvolit výklad funkcionální, a při hledání odpovědi na otázku, jaké jednání je porušením veřejného pořádku ve vztahu k danému právnímu předpisu, posuzovat souběžně jednak blízkost porušené normy k zájmům chráněným tímto předpisem a jednak intenzitu tohoto porušení. Jinak řečeno může být za porušení veřejného pořádku označeno jak pouhé nemorální jednání, napadající ovšem sám účel zákona, při jehož aplikaci je tato otázka kladena, tak například spáchání závažného trestného činu, který je tomuto účelu vzdálen.“ Souhrn norem tvořících veřejný pořádek tak směřuje k naplnění účelu, kterým je řádné fungování státu. Do souhrnu těchto norem nepochybně spadají i předpisy upravující vstup a pobyt cizinců, jejichž porušení je tak narušením veřejného pořádku. Základní principy veřejného pořádku vycházejí z toho, že určitý subjekt má úctu k právům a právní, ale i společenské a mravní normativy, dobrovolně respektuje a dodržuje.

Jednání žalobkyně, která se vědomě, pod jiným jménem a v rozporu s dřívějším vydaným rozhodnutím o správním vyhoštění, bez respektování tímto rozhodnutím jí uložené lhůty, po kterou jí není umožněno pobývat na území České republiky, tedy v rozporu s právními předpisy vrátila na území České republiky, dlouhodobě (ode dne 18.9.2004 do dne 22.6.2006) zde pobývala, účelově si vytvořila na území ČR vztahy obdobné rodinným vazbám, aby tak obešla právní předpisy (a obcházení zákona je nutné posuzovat jako jednání,

pokračování

které je neslučitelné se zásadami veřejného pořádku), dosahuje takové intenzity, že je soud zcela v souladu se žalovaným správním úřadem kvalifikoval jako závažné porušení veřejného pořádku. Při komplexním posouzení skutkových zjištění správních úřadů je na místě učinit závěr o neúčtě žalobkyně k povinnostem, uloženým cizinci právními předpisy České republiky, a z toho plynoucímu ohrožení veřejného pořádku.

Nadto (jak zákonem tak judikatorně) vymezená kritéria pro posouzení závažného porušení veřejného pořádku jsou podle názoru zdejšího soudu i Nejvyššího správního soudu, vyjádřeným v citovaném rozsudku, plně konformní se žalobkyní namítanými požadavky aplikace článku 27 odst.2 Směrnice 2004/38/ES, tj. na „aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti“ v případě uplatnění opatření státu na zajištění ochrany veřejného pořádku.

K žalobní námitce ohledně posouzení, zda protiprávní jednání žalobkyně v daném případě odůvodňuje závěry o hrozbě ohrožení či narušení veřejného pořádku, považuje městský soud za potřebné zmínit také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9.10.2009, č.j. 5 As 51/2009 - 68, dostupný na www.nssoud.cz. Obsah pojmu veřejný pořádek podle něj vymezuje Směrnice č. 2004/38/ES a judikatura Evropského soudního dvora. Podle tohoto rozsudku „*ani opakované porušení zákonů České republiky nutně nemusí být porušením veřejného pořádku ve smyslu eurokonformního výkladu a samo o sobě nemusí znamenat trvalý ohrožení veřejného pořádku*“. Z existence odsouzení pro trestný čin lze podle pátého senátu vycházet pouze tehdy, „*pokud okolnosti, které vedly k takovému odsouzení, ukazují na osobní chování, které představuje trvalý ohrožení veřejného pořádku*“. Odůvodnění, že je důvodné nebezpečí, že i v budoucnu osoba může závažným způsobem veřejný pořádek narušit, protože opakovaně porušila platné právní předpisy, respektive preferovat *de facto* preventivní opatření, je rovněž nepřípustné. Pojem narušení veřejného pořádku je tak nutno s ohledem na směrnici a konstantní judikaturu Evropského soudního dvora interpretovat tak, že půjde o „*takové protiprávní jednání, které přinejmenším jednoznačně překračuje intenzitu jednání popsaného v některých ze skutkových podstat trestných činů uvedených v trestním zákoně*“. Český zákonodárce navíc okruh protiprávních jednání pro případnou aplikaci § 87k odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců dále zúžil, když stanovil podmínku, že se musí jednat o narušení veřejného pořádku „*závažným způsobem*“.

Ani opakované porušení zákonů České republiky nutně nemusí být porušením veřejného pořádku ve smyslu eurokonformního výkladu a samo o sobě nemusí znamenat trvalý ohrožení veřejného pořádku. Z existence odsouzení pro trestný čin lze totiž vycházet pouze tehdy, pokud okolnosti, které vedly k takovému odsouzení, ukazují na osobní chování, které představuje trvalý ohrožení veřejného pořádku. Nejedná se tedy o všechna porušení práva, jak vyplývalo z výše uvedených správních rozhodnutí. Odůvodnění, že je důvodné nebezpečí, že i v budoucnu osoba může závažným způsobem veřejný pořádek narušit, protože opakovaně porušila platné právní předpisy, resp. preferovat *de facto* preventivní opatření, je rovněž nepřípustné. (...) Výhradu veřejného pořádku je tedy nutno s ohledem na shora uvedenou směrnici a zejména konstantní judikaturu Evropského soudního dvora interpretovat tak, že za narušení veřejného pořádku je třeba považovat takové protiprávní jednání, které přinejmenším jednoznačně překračuje intenzitu jednání popsaného v některých ze skutkových podstat trestných činů uvedených v trestním zákoně. V daném případě je však třeba poukázat na to, že předchozí porušení zákona žalobkyní bezprostředně souvisí s dodržováním právních povinností cizince na území České republiky a je proto na místě závěr o tom, že dosavadní pobyt žalobkyně na území České republiky z tohoto pohledu představuje možné ohrožení veřejného pořádku, neboť žalobkyně – jak již bylo výše opakovaně uvedeno – vyjádřila svým

pokračování

dosavadním jednáním neúctu před právními povinnostmi, ukládanými jí českým právním řádem.

K dalším uplatněným žalobním námitkám považuje městský soud za potřebné ve stručnosti uvést, že není důvodná námitka žalobce, pokud namítala, že by žalobou napadené rozhodnutí znamenalo ve svém důsledku nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce. K tomu je třeba poznamenat, že cizinec, který se nachází na území ČR dlouhodobě a vědomě nelegálně, je v situaci, kdy musí počítat s tím, že jeho rodinné vztahy a ostatní vazby se budou v budoucnu s vysokou pravděpodobností realizovat mimo území České republiky. Pokud si však cizinec začne budovat rodinné vazby na území jiného státu i v době, kdy jeho pobyt je spojen s porušováním právních předpisů, nemůže být tato skutečnost sama o sobě považována za důvod, pro který nelze rozhodnout o správním vyhoštění, neboť by vždy šlo o zásah do rodinného a soukromého života.

Žalobkyně se mylí, domnívá-li se, že správní orgán překročil meze správního uvážení. V rámci legitimního uvážení o tom, zda zcela konkrétní jednání žalobkyně může být hodnoceno jako jednání narušující či ohrožující veřejný pořádek, byl správní úřad oprávněn zabývat se rozhodnými okolnostmi nejen toho důvodu, pro který nebyl žalobkyni přechodný pobyt na území státu povolen, ale nic nebránilo zároveň správním úřadům, aby se tímž jednáním žalobkyně zabývaly i z hlediska hodnocení možného zásahu do rodinného a soukromého života obou žalobců. Se závěry, vyjádřenými správním úřadem v odůvodnění napadeného rozhodnutí, se soud ztotožnil, neboť vyplývají ze zhodnocení všech provedených důkazů v jejich vzájemných souvislostech.

Městský soud v Praze na základě výše uvedeného odůvodnění neshledal důvody pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí pro jeho nezákonnost, věcnou nesprávnost či pro natolik závažné vady řízení, které jeho vydání předcházelo, že by tyto vady měly za následek jeho nezákonnost. Na základě toho soud žalobu podle ustanovení § 78 odstavec 7 s.ř.s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst.1 soudního řádu správního, podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní úřad, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevykázal ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat za podmínek uvedených v ustanovení § 102 a následujících s.ř.s. u Městského soudu v Praze kasační stížnost, a to ve lhůtě do dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu. Podle ustanovení § 105 odst.2 s.ř.s. stěžovatel musí být v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem ; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 26.srpna 2010

JUDr. Hana V e b e r o v á ,
předsedkyně senátu